

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 87

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 24 februarie 1998

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
40.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1997 privind unele măsuri de conservare și de închidere a minelor	2	Decizia nr. 60 din 26 martie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990.....	6-7
61.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1997 privind unele măsuri de conservare și de închidere a minelor	3	Decizia nr. 614 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990	7-8
★		★		
41.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/1997 privind stabilirea numărului mediu de personal din industria minieră și din activitățile de prospecțiuni și explorări geologice	3	Decizia nr. 105 din 7 mai 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33 din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993, precum și ale Decretului nr. 219/1960 privind obligațiile organizațiilor socialiste debitoare ca urmare a prescripției extinctive	8-10
62.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/1997 privind stabilirea numărului mediu de personal din industria minieră și din activitățile de prospecțiuni și explorări geologice	4	Decizia nr. 715 din 19 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33 din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993, precum și ale Decretului nr. 219/1960 privind obligațiile organizațiilor socialiste debitoare ca urmare a prescripției extinctive	10-11
★		★		
42.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/1997 privind unele măsuri pentru asigurarea stocurilor de păcură și combustibil lichid ușor pentru iarna 1997—1998	4	Decizia nr. 106 din 7 mai 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la atribuțiile Ministerului Public din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească	12-14
63.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/1997 privind unele măsuri pentru asigurarea stocurilor de păcură și combustibil lichid ușor pentru iarna 1997—1998	5	Decizia nr. 651 din 16 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public	14-15
★		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
43.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/1997 privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere.....	5	9. — Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale, privind aprobarea Normelor specifice de protecție a muncii pentru îmbunătățiri funciare și irigații	15-16
64.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/1997 privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere	6	24. — Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale, privind aprobarea Normelor specifice de protecție a muncii pentru activitatea de valorificare a deșeurilor proteice	16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1997
privind unele măsuri de conservare și de închidere a minelor****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51 din 18 septembrie 1997 privind unele măsuri de conservare și de închidere a minelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 19 septembrie 1997, cu următoarele modificări și completări:

1. Titlul ordonanței va avea următorul cuprins:

„Ordonanță de urgență privind conservarea și încetarea activităților unor mine“

2. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Până la intrarea în vigoare a legii minelor, agenții economici din sectorul minier, aflați într-una dintre situațiile prevăzute la art. 2, vor solicita Agenției Naționale pentru Resurse Minerale încetarea activității minelor, cu avizul prealabil al Ministerului Industriei și Comerțului.“

3. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Încetarea activității minelor poate fi decisă într-una dintre următoarele situații:

- rezervele exploatabile de resurse minerale s-au epuizat;
- continuarea exploatării a devenit imposibilă datorită unor cauze naturale;
- exploatarea a devenit nerentabilă economic;
- lipsa cererii de produse.“

4. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Pentru încetarea activității minelor, agenții economici sunt obligați să întocmească o documentație tehnico-economică și un plan de încetare a activității.“

5. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — Planul de încetare a activității minelor va cuprinde, în principal, următoarele documentații:

- programul tehnic de conservare sau de închidere prin dezafectare, după caz;
- programul de reconstrucție ecologică sau, după caz, de prevenire a deteriorării mediului, ca urmare a încetării activității miniere;
- programul de protecție socială a personalului disponibilizat după dezafectare;

d) sursele de finanțare necesare acoperirii cheltuielilor de închidere, rezultate din programul tehnic de dezafectare sau conservare, din programul de refacere a mediului și din programul de protecție socială, ce urmează a fi asigurate din surse proprii și din alocații bugetare.“

6. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) În termen de 30 de zile de la prezentarea de către agentul economic a solicitării de încetare a activității minelor, Agenția Națională pentru Resurse Minerale va proceda la apel public de ofertă, în condițiile legii, pentru a acorda persoanelor juridice solicitatoare sau asociațiilor salariaților, după caz, licențe de exploatare a perimetrelor propuse pentru oprirea activității.

(2) Licența se acordă în formă scrisă și intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României a hotărârii Guvernului de aprobare a acesteia.

(3) Licența de exploatare se va reactualiza și va avea valabilitate și după intrarea în vigoare a legii minelor.“

7. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Dacă în termen de 30 de zile de la lansarea apelului public de ofertă nici o persoană juridică sau asociație a salariaților nu-și exprimă interesul, Agenția Națională pentru Resurse Minerale va înainta spre aprobare Guvernului decizia de închidere a minei.“

8. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) În cazul minelor închise definitiv, activele și mijloacele fixe disponibilizate vor fi valorificate în condițiile legii.

(2) Unele subunități ale agenților economici supuși procesului de închidere definitivă se pot reorganiza ca societăți comerciale cu capital de stat, care vor fi supuse privatizării sau, după caz, pot fi vândute ca active, cu prioritate, în condițiile legii, asociațiilor salariaților din domeniul respectiv, la cererea acestora.

(3) De acest drept pot beneficia toți salariații disponibilizați prin restructurare, conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/1997 și Ordonanței Guvernului nr. 22/1997.“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 21 octombrie 1997, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 3 februarie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
RADU VASILE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 51/1997 privind unele măsuri
de conservare și de închidere a minelor**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1997 privind unele măsuri de conservare și de închidere a minelor și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 16 februarie 1998.
Nr. 61.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/1997
privind stabilirea numărului mediu de personal din industria minieră
și din activitățile de prospecțiuni și explorări geologice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60 din 9 octombrie 1997 privind stabilirea numărului mediu de personal din industria minieră și din activitățile de prospecțiuni și explorări geologice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 13 octombrie 1997, cu următoarea modificare:

Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Pentru salariații regiilor autonome, ai societăților și ai companiilor naționale, prevăzute la art. 1, desfacerea contractelor individuale de muncă conform art. 1 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 22/1997 privind unele măsuri de protecție ce se acordă personalului

din industria minieră și din activitățile de prospecțiuni și explorări geologice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 20 august 1997, poate continua până la nivelul numărului de personal stabilit potrivit art. 1 din prezenta ordonanță de urgență.

(2) Conducerea regiilor autonome, societăților și/sau companiilor naționale din domeniul industriei miniere și al activităților de prospecțiuni și explorări geologice va decide asupra disponibilizărilor de personal impuse de necesitățile organizatorice, tehnice și tehnologice, în limita a 15% din nivelurile stabilite potrivit alin. (1).“

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 1997, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 3 februarie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
RADU VASILE

București, 16 februarie 1998.
Nr. 41.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 60/1997
privind stabilirea numărului mediu de personal
din industria minieră și din activitățile de prospecțiuni
și explorări geologice**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 60/1997 privind stabilirea numărului mediu de personal din industria minieră și din activitățile de prospecțiuni și explorări geologice și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 16 februarie 1998.
Nr. 62.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/1997
privind unele măsuri pentru asigurarea stocurilor de păcură și combustibil lichid ușor
pentru iarna 1997—1998**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74 din 8 noiembrie 1997 privind unele măsuri pentru asigurarea stocurilor de păcură și combustibil lichid ușor pentru iarna 1997—1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 noiembrie 1997.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 1997, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 3 februarie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
RADU VASILE

București, 16 februarie 1998.
Nr. 42.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 74/1997 privind unele măsuri
pentru asigurarea stocurilor de păcură
și combustibil lichid ușor pentru iarna 1997—1998**

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/1997 privind unele măsuri pentru asigurarea stocurilor de păcură și combustibil lichid ușor pentru iarna 1997—1998 și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 16 februarie 1998.
Nr. 63.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/1997
privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor
de Reconstrucție a Zonelor Miniere**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64 din 23 octombrie 1997 privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 27 octombrie 1997, cu următoarele modificări:

- 1. Articolul 2 litera e) va avea următorul cuprins:**
„e) gestionarea programelor și fondurilor interne și externe ce vizează restructurarea și dezvoltarea zonelor miniere.“
- 2. Articolul 6 devine articolul 4.**
3. Articolul 4 devine articolul 5.
4. Articolul 5 devine articolul 6.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 1997, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ANDREI IOAN CHILIMAN

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 3 februarie 1998, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI
RADU VASILE

București, 16 februarie 1998.
Nr. 43.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/1997 privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere

În temeiul art. 77 alin. (1) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/1997 privind înființarea Agenției Naționale pentru Dezvoltarea și Implementarea Programelor de Reconstrucție a Zonelor Miniere și se dispune publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 16 februarie 1998.
Nr. 64.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 60*)

din 26 martie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990

Costică Bulai	— președinte
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 648/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, invocată de Consiliul Local al Comunei Moldovița, județul Suceava.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990, care vizează termenul de un an pentru introducerea acțiunii în fața instanței judecătorești, încalcă prevederile art. 135 alin. (5) din Constituție.

Exprimându-și opinia conform art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă de judecată, considerând dispozițiile legale atacate constituționale, apreciază excepția invocată ca neîntemeiată.

În vederea soluționării excepției, au fost solicitate, în baza art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, întrucât termenul de un an, prevăzut de art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990, pentru introducerea cererii împotriva actului administrativ a cărui anulare se cere în fața instanței judecătorești, nu contravine prevederilor art. 135 alin. (5) din Constituție. Dimpotrivă, stabilirea acestui termen reprezintă o garanție a dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică, prevăzut de art. 48 din Constituție, precum și a liberului acces la justiție, stipulat în art. 21 din Constituție. Se consideră că „recurenta încearcă, pe cale ocolită, prin ridicarea excepției de neconstituționalitate a unei prevederi legale, să-și acopere propria culpă procesuală de a nu fi solicitat, în termen de un an, anularea actului administrativ despre care se susține că ar fi vătămat-o într-un drept legitim“.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

C U R T E A,

examinând actele și lucrările dosarului, încheierea de sesiune, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 614 din 9 decembrie 1997, publicată la pag. 7.

judecătorul-raportor, dispozițiile art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 1, art. 3 și art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea este legal investită și competentă să se pronunțe asupra excepției invocate.

În sesizare se pretinde că art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990, care prevede că „introducerea cererii la instanță nu se va putea face mai târziu de un an de la data comunicării actului administrativ a cărui anulare se cere”, ar fi contrar art. 135 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia „bunurile proprietate publică sunt inalienabile”, deoarece „o consecință logică și firească a principiului inalienabilității bunurilor ce aparțin domeniului public este imprescriptibilitatea”.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, modificată prin Legea nr. 59/1993, invocată de Consiliul Local al Comunei Moldovița, județul Suceava, în Dosarul nr. 648/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 26 martie 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 614

din 9 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Consiliul Local al Comunei Moldovița, județul Suceava, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 60 din 26 martie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Potrivit prevederilor constituționale ale art. 48 alin. (2), legiuitorul este abilitat să stabilească condițiile și limitele exercitării dreptului la reparație al persoanei vătămate de un act administrativ. Art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990 corespunde exigențelor acestei norme constituționale, reglementând condițiile de exercitare a acțiunii. Nu se poate reține că aceste condiții ar încălca art. 135 alin. (5) din Constituție. Dispozițiile atacate, având în vedere existența unui termen pentru sesizarea instanței de judecată, nu au tangență cu prevederile art. 135 alin. (5) din Constituție. Faptul că autoarea excepției nu a solicitat, în termen de un an, anularea actului administrativ despre care susține că a vătămat-o într-un drept legitim, nu poate fi considerat un motiv de neconstituționalitate. Sub toate aceste aspecte excepția este vădit neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ, prin Încheierea din 17 ianuarie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 648/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 5 alin. 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, ridicată de Consiliul Local al Comunei Moldovița, județul Suceava.

Prin Decizia nr. 60 din 26 martie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate, reținând, în esență, că art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990 nu contravine art. 48 alin. (2) din Constituție, deoarece, potrivit acestui text constituțional, legiuitorul este abilitat să stabilească condițiile și limitele exercitării dreptului la reparație al persoanei vătămate de un act administrativ. S-a reținut, de asemenea, că textul atacat nu are tangență cu prevederile art. 135 alin. (5) din Constituție.

Împotriva deciziei sus-menționate, primarul comunei Moldovița, județul Suceava, a declarat recurs, în termen legal pentru următoarele motive:

— decizia a fost pronunțată în lipsa punctelor de vedere ale Camerei Deputaților și Senatului;

— motivarea Curții în sensul că nu poate fi considerat motiv de neconstituționalitate faptul că autoarea excepției nu a solicitat, în termen de un an, anularea actului administrativ despre care susține că a vătămat-o într-un drept legitim, a constituit motivul pentru care a fost respinsă ca tardivă acțiunea în contencios administrativ de către instanțele din județul Suceava;

— termenul de un an prevăzut la art. 5 alin. 5 din Legea nr. 29/1990 este un termen de recomandare și nu de decădere din drepturi.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs urmează a fi respins ca nefondat, deoarece potrivit Legii nr. 47/1992, Curtea Constituțională este obligată să solicite puncte de vedere autorităților prevăzute de lege, care, la data soluționării

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Consiliul Local al Comunei Moldovița, județul Suceava, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 60 din 26 martie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 105*) din 7 mai 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33
din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993, precum și ale Decretului nr. 219/1960
privind obligațiile organizațiilor socialiste debitoare ca urmare a prescripției extinctive**

Costică Bulai — președinte
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

reclamantă în Dosarul nr. 215/1996 al Curții de Apel Bacău — Secția contencios administrativ.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 aprilie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 7 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33 din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993, precum și ale Decretului nr. 219/1960 privind obligațiile organizațiilor socialiste debitoare ca urmare a prescripției extinctive, invocată de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești,

Prin Încheierea din 5 martie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 215/1996, Curtea de Apel Bacău — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 715 din 19 decembrie 1997, publicată la pag. 10.

excepția de neconstituționalitate a art. 24 și a art. 33 din Legea nr. 21/1993, precum și a Decretului nr. 219/1960, ridicată de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești, reclamantă într-un proces în contencios administrativ cu Direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat — Neamț și cu Ministerul Finanțelor.

Din încheierea de sesizare reiese că reclamanta a invocat excepția de neconstituționalitate a art. 23 și a art. 24 din Legea nr. 21/1993, precum și a Decretului nr. 219/1960, considerând că aceste texte încalcă prevederile constituționale ale art. 137, art. 138 și ale art. 156. Indicarea art. 156 este evident eronată, Constituția având numai 152 de articole, însă din examinarea concluziilor scrise, depuse în susținerea excepției, rezultă că aceasta privește, de fapt, dispozițiile art. 24 și ale art. 33 din Legea nr. 21/1993, deoarece contravin prevederilor art. 53 și art. 137 din Constituție, precum și ale Decretului nr. 219/1960, care ar contraveni art. 41 alin. (7) și (8) din Constituție.

Față de cele arătate și având în vedere că instanța de judecată, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, are obligația să sesizeze Curtea cu excepția de neconstituționalitate a unei prevederi legale de care depinde judecata cauzei, astfel cum a fost ridicată de părți, instanța constituțională urmează să se pronunțe cu privire la neconstituționalitatea art. 24 și art. 33 din Legea nr. 21/1993, precum și a Decretului nr. 219/1960, art. 23 din Legea nr. 21/1993 neavând aici o incidență în cauza supusă judecării.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază că textele atacate sunt constituționale.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului asupra excepției invocate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată, în esență, că din analiza dispozițiilor art. 24 și 33 din Legea nr. 21/1993, rezultă nu numai că ele nu contravin, ci, dimpotrivă, că sunt în strictă concordanță cu prevederile art. 137 și 138 din Constituția României. În ceea ce privește dispozițiile Decretului nr. 219/1960, consideră că „urmează a li se aplica prevederile art. 150 alin. (1) din Constituția României”, deoarece reglementările referitoare la „organizațiile socialiste” nu-și mai pot găsi aplicarea „din moment ce aceste subiecte de drept au dispărut din sfera raporturilor juridice”.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale părților, concluziile procurorului, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția privind art. 24 și 33 din Legea nr. 21/1993.

În legătură cu competența Curții de a soluționa excepția de neconstituționalitate privind Decretul nr. 219/1960, care a fost adoptat înainte de intrarea în vigoare a Constituției României din 1991, se reține, pe de o parte, că, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea

Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale, conform art. 144 din Constituție, iar pe de altă parte, că, potrivit art. 3 alin. (1) din aceeași lege, competența Curții nu poate fi contestată de nici o autoritate publică. Deci Curtea Constituțională se consideră competentă să soluționeze problema abrogării implicite prin Constituție a Decretului nr. 219/1960, fiind în mod legal sesizată, în condițiile precizate.

Aceasta nu înseamnă, desigur, că instanța de judecată ordinară nu trebuia să verifice dacă textul de lege pe care urmează să îl aplice este în vigoare sau nu, deci dacă a fost abrogat, explicit sau implicit.

Așa după cum rezultă din motivele excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 24 și ale art. 33 din Legea nr. 21/1993, care reglementează constituirea veniturilor fondului special pentru cercetare-dezvoltare și, respectiv, constituirea veniturilor fondului special pentru agricultură, încalcă prevederile constituționale ale art. 137 alin. (1), care arată că „bugetul public național cuprinde bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele locale ale comunelor, ale orașelor și ale județelor”, precum și ale art. 138 alin. (1), potrivit cărora „impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”.

Cercetarea temeiurilor de neconstituționalitate, invocate de autoarea excepției, conduce la concluzia că aceasta nu se justifică. Datorită anualității bugetului de stat, Legea nr. 21/1993 a fost o reglementare temporară a cărei aplicare a încetat la sfârșitul anului 1993, prelungindu-se cel mult până la adoptarea legii bugetului de stat pe anul 1994, potrivit art. 137 alin. (3) din Constituție. Rezultă că dispozițiile atacate nu mai erau în vigoare la data formulării excepției cu care a fost sesizată Curtea Constituțională. Or, astfel cum a decis în mod constant Curtea, controlul constituționalității nu se poate exercita decât asupra legilor sau ordonanțelor în vigoare, scopul său fiind acela de a împiedica aplicarea lor, dacă sunt contrare Constituției.

Pe de altă parte, se constată că, potrivit art. 3 din Legea nr. 21/1993, cuantumul Fondului special pentru cercetare-dezvoltare, precum și cota de contribuție a agenților economici se stabilesc anual prin legea bugetului de stat. De altfel, chiar art. 24 din legea criticată limitează aplicarea dispozițiilor privind constituirea și cuantumul fondului respectiv doar până la 31 decembrie 1993.

În fine, este de reținut că atât Legea bugetului de stat pe anul 1995 nr. 22/1995, cât și Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996 nu mai cuprind reglementări referitoare la Fondul special pentru cercetare-dezvoltare sau la fondul pentru agricultură, ci doar dispoziții care vizează alocarea nemijlocită din buget a unor sume pentru aceste domenii.

În prezent, constituirea și utilizarea Fondului special pentru cercetare-dezvoltare fac obiectul Legii nr. 67/1993, iar în ceea ce privește fondul pentru agricultură, nu a fost adoptată o reglementare asemănătoare.

Deci argumentele invocate în susținerea excepției privind inexistența unor legi speciale privind constituirea fondurilor bugetare în discuție, așa cum prevede art. 43 din Legea nr. 21/1993, nu au relevanță, deoarece, pe de o parte, nu Constituția, ci o lege prevede adoptarea legilor

speciale, iar pe de altă parte, inexistența legilor speciale nu putea paraliza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 21/1993.

Nici invocarea legii finanțelor nu poate fi considerată relevantă, întrucât ne aflăm în fața unei excepții de neconstituționalitate, iar nu de nelegalitate.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33 din Legea nr. 21/1993 urmează să fie respinsă.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 219/1960, se constată că raportarea acestora la prevederile art. 41 alin. (7) și (8) din Constituție

Având în vedere prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 24 și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33 din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993, invocată de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești în Dosarul nr. 215/1996 al Curții de Apel Bacău — Secția contencios administrativ.

2. Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești în Dosarul nr. 215/1996 al Curții de Apel Bacău — Secția contencios administrativ, și constată că dispozițiile Decretului nr. 219/1960 privind obligațiile organizațiilor socialiste debitoare ca urmare a prescripției extinctive sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 7 mai 1997.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. Costică Bulai

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 715 din 19 decembrie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33
din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993, precum și ale Decretului nr. 219/1960
privind obligațiile organizațiilor socialiste debitoare ca urmare a prescripției extinctive**

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 105 din 7 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 16 decembrie 1997 și apoi pentru data de 19 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea de Apel Bacău — Secția contencios administrativ, prin Încheierea din 5 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 215/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 24 și a art. 33 din Legea nr. 21/1993, precum și a Decretului nr. 219/1960, ridicată de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești.

Prin Decizia nr. 105 din 7 mai 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a art. 24 și a art. 33 din Legea nr. 21/1993, pe de o parte, și a admis excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 219/1960, pe de altă parte.

Această soluție s-a întemeiat pe faptul că Legea nr. 21/1993 a fost o reglementare temporară care s-a aplicat până la adoptarea Legii bugetului de stat pe anul 1994, potrivit art. 137 alin. (3) din Constituție constituirea și utilizarea Fondului special pentru cercetare-dezvoltare făcând obiectul Legii nr. 67/1993, iar în ceea ce privește Fondul pentru agricultură, nu a fost adoptată o reglementare asemănătoare.

Referitor la dispozițiile Decretului nr. 219/1960, Curtea a constatat că acestea sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție.

Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești a declarat recurs, în termen legal, considerând că decizia susmenționată „este netemeinică în ceea ce privește respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și ale art. 33 din Legea bugetului de stat pe anul 1993 nr. 21/1993 și ale art. 2 din Legea nr. 67/1993 privind constituirea și utilizarea Fondului special pentru cercetare-dezvoltare”. De asemenea, se susține că prin decizia atacată se încalcă art. 53 alin. (1) din Constituție „prin care se consacră obligația cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice numai prin impozite și taxe”, precum și prevederile constituționale ale art. 53 alin. (2) și (3), care stipulează că sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale, fiind interzise „orice alte prestații în afara impozitelor și taxelor”.

Recurenta consideră că Legea nr. 21/1993 și Legea nr. 67/1993 „continuă să producă efecte în sensul că vărsămintele vor trebui în continuare efectuate, după cum obligațiile rezultate din legi și ordonanțe sunt urmărite de prescripția extinctivă”, potrivit art. 46 din Legea bugetului de stat pe anul 1997 nr. 72/1997.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Societatea Comercială „Rifil” — S.R.L. Săvinești împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 105 din 7 mai 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 19 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat — Neamț și ale procurorului, precum și dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivele de recurs invocate sunt neîntemeiate.

După cum s-a precizat și în decizia recurată, Legea nr. 21/1993 fiind o reglementare temporară, în prezent nu mai este în vigoare, iar controlul de constituționalitate nu poate privi decât legile în vigoare, întrucât intervenția Curții în aprecierea constituționalității unor asemenea norme juridice ar constitui o încălcare a principiului neretroactivității legii prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională, în mod constant, prin deciziile nr. 128/1996, nr. 1/1997 și nr. 96/1997, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 7 ianuarie 1997, nr. 90 din 14 mai 1997 și nr. 202 din 21 august 1997.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 67/1993, care a fost invocată direct în recurs, potrivit practicii constante a Curții, această excepție este inadmisibilă, întrucât, conform art. 144 lit. c) din Constituție, o excepție de neconstituționalitate poate fi invocată numai în fața unei instanțe judecătorești.

De asemenea, nu poate fi primit nici motivul de recurs potrivit căruia recurenta consideră că Legea nr. 21/1993 și Legea nr. 67/1993 „continuă să producă efecte” în baza Legii bugetului de stat pe anul 1997 nr. 72/1997, deoarece aceasta este o problemă de aplicare a legii de competența instanței judecătorești.

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 106*)

din 7 mai 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la atribuțiile Ministerului Public din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească

Lucian Stângu — președinte
 Nicolae Popa — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public, invocată de Gogâia Florența și Panaitescu Edmond, recurenți-părți vătămate în Dosarul nr. 3.627/1996 al Tribunalului Municipiului București — Secția a II-a penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 30 aprilie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 7 mai 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 3.627/1996, Tribunalul Municipiului București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu „excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 92/1992, în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public“, invocată de Gogâia Florența și Panaitescu Edmond.

În motivarea excepției se susține, în esență, că dispozițiile atacate încalcă prevederile art. 16 alin. (2) și ale art. 21 din Constituție.

Exprimându-și opinia la intervenția Curții Constituționale, instanța de judecată apreciază că „excepția ridicată este neîntemeiată“.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția invocată „este nefondată“, deoarece textul criticat nu contravine prevederilor constituționale.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale părților, concluziile părților și ale procurorului,

dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 și art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile referitoare la atribuțiile Ministerului Public din Legea nr. 92/1992.

Din concluziile scrise, depuse în motivarea excepției, rezultă că aceasta privește art. 31 alin. 1 lit f) din Legea nr. 92/1992.

În fapt, se constată că Administrația Financiară a Sectorului 6 București a pus în întârziere, în repetate rânduri, pe Gogâia Florența, pentru plata sumei de 15.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată stabilite în sarcina susnumitei prin sentință judecătorească definitivă.

Gogâia Florența și Liga Democratică pentru Dreptate din România, reprezentată prin Răileanu Gheorghe și Panaitescu Edmond, au formulat plângere penală împotriva lui Cuțitoiu Petre, Marin Antonie și Panca Gherața, angajați ai Administrației Financiare a Sectorului 6 București.

Prin Sentința penală nr. 946 din 13 octombrie 1996, Judecătoria Sectorului 6 achită pe cei trei inculpați, reținând că nu a fost comisă nici o faptă penală. Organele financiare reclamate au întreprins doar demersurile legale pentru achitarea unui debit datorat statului, netrecând la urmărirea silită în temeiul Decretului nr. 221/1960.

Părțile vătămate au declarat recurs împotriva sentinței sus-menționate, pe motiv că există nepotriviri între minuta și dispozitivul sentinței.

Prin Decizia penală nr. 26/R din 15 ianuarie 1996, Tribunalul Municipiului București — Secția a II-a penală, constatând motivul întemeiat, casează sentința și trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

În rejudecarea după casare, pentru termenul din 10 iunie 1996 se depun la dosar înscrisuri care modifică fundamental acțiunea penală inițială. Astfel, alături de Gogâia Florența nu mai apare ca parte vătămată Liga Democratică pentru Dreptate din România, așa cum figura inițial, ci doar Panaitescu Edmond, în nume propriu și fără a depune o delegație de reprezentare sau alt document care să-l îndrituiască să reprezinte liga sau pe Gogâia Florența. Mai mult, prin înscrisul depus la dosar pentru același termen, nu se mai aduc elemente de natură a susține acțiunea inițială, ci:

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 651 din 16 decembrie 1997, publicată la pag. 14.

— se ridică excepția de necompetență materială a Judecătoriei Sectorului 6, deoarece, „...față de calitatea persoanelor și natura faptelor săvârșite“, competența aparține Secției Parchetelor Militare din cadrul Parchetului General;

— se ridică excepția de neconstituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 11 din 23 ianuarie 1996;

— se solicită înlocuirea Direcției generale a finanțelor publice (inițial parte civilmente responsabilă) cu Ministerul Finanțelor „atât în calitate de comitent, cât și ca reprezentant legal al Statului Român“;

— se susține nelegalitatea Ordinului ministrului finanțelor nr. 972 din 30 aprilie 1996, precum și lipsa de temei a diverselor acte ale organelor financiare, cele mai multe neavând nici o legătură cu cauza.

În motivarea excepției de neconstituționalitate privind Ordonanța Guvernului nr. 11 din 23 ianuarie 1996, se arată că ea dovedește incompetența celor care au elaborat-o, deoarece „... crearea unei jurisdicții paralele (...) reprezintă o sfidare la adresa noțiunii de justiție“ și că executarea silită nu poate face obiectul unei ordonanțe, ea aflându-se în competența și supravegherea instanțelor civile, conform art. 31 lit. f) din Legea nr. 92/1992, privind atribuțiile Ministerului Public. Instanța respinge, prin încheierea respectivă, atât excepția de necompetență materială, ca neîntemeiată, cât și pe cea de neconstituționalitate, ca neavând legătură cu cauza.

Gogâia Florența și Panaitescu Edmond introduc apel împotriva acestei încheieri. Pentru termenul din 31 octombrie 1996, fixat de Tribunalul Municipiului București în dosarul format, se depun o serie de noi acte și se precizează că instanța urmează să înainteze Curții Constituționale „excepția de neconstituționalitate a Legii de organizare judecătorească nr. 92/1992“.

Ca urmare, prin Încheierea din 31 octombrie 1996, instanța de casare înaintează această excepție, spre competență soluționare, Curții Constituționale.

Conform art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepțiile de neconstituționalitate ce se formulează în proces nu se pot raporta decât la obiectul judecării, iar, potrivit art. 317 din Codul de procedură penală, judecata se limitează la fapta și la persoana arătată în actul de sesizare. Deci orice excepție, fie ea și de neconstituționalitate, nu poate depăși cadrul acțiunii penale inițiale.

Or, în speță, acțiunea penală aflată pe rolul Judecătoriei Sectorului 6 privește inculparea unor persoane pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare, prevăzută și pedepsită de art. 193 din Codul penal. În acest caz, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Pe de altă parte, potrivit art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, plângerea prealabilă se adresează direct instanței de judecată, dacă făptuitorul este cunoscut. Numai în cazul când persoana acestuia nu este cunoscută, partea vătămată se poate adresa organului de cercetare penală pentru a se face investigațiile necesare.

În speță, corect, părțile vătămate s-au adresat direct instanței de judecată, numai că, în această situație, procedura penală nu prevede nici un fel de atribuții pentru Ministerul Public. În adevăr, potrivit art. 315 din Codul de procedură penală, participarea procurorului este obligatorie la ședințele de judecată ale judecătorilor în cauzele în care legea prevede pedepse cu închisoarea mai mari de 2 ani. Or, amenințarea, prevăzută și pedepsită de art. 193 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.

Așadar, nici sub raportul urmării penale, nici sub cel al judecării, cauza de față nu putea implica în nici un mod activitatea Ministerului Public, pe care, așa cum este reflectată în prevederile Legii nr. 92/1992, părțile vătămate o socotesc contrară Constituției.

Rezultă că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora excepția de neconstituționalitate poate fi soluționată de Curtea Constituțională numai în măsura în care de rezolvarea ei depinde judecarea cauzei, cu alte cuvinte, dacă există o legătură de relevanță între cauză și excepția invocată.

În consecință, față de dispozițiile sus-citate din Codul penal și din Codul de procedură penală, aplicabile în speță, prevederile relative la competența și activitatea Ministerului Public sunt irelevante și, ca atare, excepția privind Legea nr. 92/1992 urmează să fie respinsă.

În subsidiar, dacă s-ar considera că instanța de fond sau cea de casare nu s-a desesizat totuși formal de prima excepție de neconstituționalitate, iar astfel nesesizarea Curții Constituționale cu excepția privind Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 ar fi doar urmarea unei omisiuni, aceleași considerații sunt aplicabile, în temeiul art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

În adevăr, excepția vizând neconstituționalitatea acestei ordonanțe are loc în afara cadrului cauzei. Astfel, din actele aflate la dosarul instanței de fond rezultă că Administrația Financiară a Sectorului 6 București nu a făcut niciodată aplicația acestei ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996. Somațiile și punerile în întârziere ale organelor financiare pentru plata celor 15.000 lei datorati bugetului de stat de Gogâia Florența au avut loc în anii 1994—1995. Însăși persoana în cauză, în depoziția făcută în fața instanței de fond, arată că nu s-a luat nici o măsură de executare silită împotriva ei, „amenințarea“ constând doar în faptul că va fi trimisă în judecată în caz de neplată a debitului. Așadar, doar în cazul în care, făcându-se aplicația unor norme legale considerate de parte ca neconstituționale și în urma cărora s-ar naște un proces, pe acest temei, s-ar justifica, eventual, sesizarea instanței și, respectiv, a Curții Constituționale. Simpla posibilitate de aplicare a unei anumite norme legale denotă faptul că dispoziția legală criticată, negăsindu-și aplicarea concretă în cauză, nu poate constitui obiectul unei critici pe motiv de neconstituționalitate, de soluționarea ei, evident, neavând cum să depindă judecarea cauzei.

Pentru considerentele arătate și având în vedere prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 23 alin. (2), ale art. 24 și ale art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public, invocată de Gogâia Florența și Panaitescu Edmond, în Dosarul nr. 3.627/1996 al Tribunalului Municipiului București — Secția a II-a penală.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 7 mai 1997.

PREȘEDINTE,
dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 651
din 16 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească,
în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Gogâia Florența, Panaitescu Edmond și Liga Democratică pentru Dreptate din România împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 106 din 7 mai 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 9 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 16 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Tribunalul Municipiului București — Secția a II-a penală, prin Încheierea din 31 octombrie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.627/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public, invocată de Gogâia Florența și Panaitescu Edmond.

Prin Decizia nr. 106 din 7 mai 1997, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate,

reținând că această excepție este irelevantă în funcție de obiectul procesului în cadrul căruia a fost ridicată.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 106 din 7 mai 1997, Gogâia Florența, Panaitescu Edmond și Liga Democratică pentru Dreptate din România au declarat recurs, în termen legal, pentru următoarele motive:

— faptele Ministerului Public și ale Ministerului de Interne, ca și ale organelor acestora nu sunt supuse controlului judecătoresc;

— organele Ministerului de Interne ar fi declarat ca „inexistente” titlurile de proprietate și contractele de închiriere considerate valabile de către instanțele judecătorești;

— organele Ministerului de Interne au trimis în judecată pe Panaitescu Edmond „în temeiul unor probe mincinoase”, fără a-i prezenta materialul urmăririi penale și nu au început urmărirea penală legată de unele fapte considerate infracțiuni, ce s-ar fi săvârșit la sediul Secției nr. 17 Poliție, precum și la violarea domiciliului numitului Panaitescu Edmond;

— organele Ministerului Public „acceptă ca Secția 17 Poliție să sesizeze instanța de judecată penală”.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților și ale procurorului, dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

După cum s-a precizat și în decizia recurată, excepția de neconstituționalitate a fost invocată în cadrul unui proces penal privind infracțiunea de amenințare, prevăzută și pedepsită de art. 193 din Codul penal. Excepția de

neconstituționalitate a fost inițial respinsă de către instanța de fond, nefiind pertinentă pentru soluționarea cauzei. Instanța de apel însă admitând recursul formulat de către părți, a sesizat Curtea Constituțională. Prin decizia recurată, Curtea a confirmat punctul de vedere al instanței de fond, deoarece motivul de neconstituționalitate invocat, în sensul că Legea nr. 92/1992 ar fi contrară prevederilor Constituției în ceea ce privește atribuțiile Ministerului Public, nu are nici o incidență asupra soluționării procesului în cadrul căruia s-a ridicat excepția.

Prin motivele de recurs formulate se invocă, pe de o parte, unele aspecte ce privesc o altă cauză, referitoare la Panaitescu Edmond și la organele Ministerului de Interne, aspecte evident irelevante în ceea ce privește nu numai procesul din fața instanței judecătorești, ci însăși excepția

invocată. Pe de altă parte, critica făcută în sensul că faptele Ministerului Public nu sunt supuse controlului judecătoresc și că organele acestui minister acceptă ca Secția 17 Poliție să sesizeze direct instanța de judecată, nu au nici o legătură cu soluționarea cauzei penale în cadrul căreia este invocată excepția, întrucât, așa cum s-a reținut și în decizia recurată, părțile vătămate s-au adresat, potrivit legii, direct instanței de judecată, iar participarea procurorului la soluționarea procesului nu este obligatorie. Deci, nici sub raportul urmării penale, nici sub cel al judecării, soluționarea de către instanța de judecată a cauzei supuse jurisdicției sale nu implică, în nici un mod, activitatea Ministerului Public. De aceea motivele invocate prin recursul formulat nu sunt de natură să infirme cele statuate în decizia recurată.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Gogâia Florența, Panaitescu Edmond și Liga Democratică pentru Dreptate din România împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 106 din 7 mai 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN

privind aprobarea Normelor specifice de protecție a muncii pentru îmbunătățiri funciare și irigații

Având în vedere:

- art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale, cu modificările ulterioare;
 - art. 5 alin. 5 și anexa nr. 2 pct. 1 din Legea protecției muncii nr. 90/1996;
 - avizul Consiliului tehnico-economic nr. 117 din 14 august 1996 al Ministerului Muncii și Protecției Sociale — protecția muncii,
- ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de protecție a muncii pentru îmbunătățiri funciare și irigații.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României.

Începând cu aceeași dată se abrogă prevederile din normele departamentale de protecție a muncii care se referă la activitatea privind îmbunătățirile funciare și irigațiile.

Art. 3. — Normele specifice de protecție a muncii pentru îmbunătățiri funciare și irigații sunt obligatorii pentru toate activitățile cu acest profil și se difuzează celor intere-

sați prin inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii și prin alți agenți autorizați de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

București, 9 ianuarie 1998.
Nr. 9.

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN privind aprobarea Normelor specifice de protecție a muncii pentru activitatea de valorificare a deșeurilor proteice

Având în vedere:

- art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale, cu modificările ulterioare;
- art. 5 alin. 5 și anexa nr. 2 pct. 1 din Legea protecției muncii nr. 90/1996;
- avizul Consiliului tehnico-economic al Ministerului Muncii și Protecției Sociale — protecția muncii nr. 124 din 18 septembrie 1996,

ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele specifice de protecție a muncii pentru activitatea de valorificare a deșeurilor proteice.

Art. 2. — Normele prevăzute la art. 1 intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României.

Începând cu aceeași dată se abrogă prevederile din normele departamentale de protecție a muncii care se referă la activitatea de valorificare a deșeurilor proteice.

Art. 3. — Normele specifice de protecție a muncii pentru activitatea de valorificare a deșeurilor proteice sunt obligatorii pentru toate activitățile cu acest profil și se difuzează celor interesați prin inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii și prin alți agenți autorizați de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Alexandru Athanasiu

București, 14 ianuarie 1998.
Nr. 24.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.